ECHIPA CEHOSLOVACIEI — deținătoarea trofeului, cucerit în Franța, anul trecut

18 — 26 MAI, ÎN 18 ORAȘE DIN R.D. GERMANĂ

ÎNCEPE TURNEUL DE JUNIORI U.E.F.A. PRIMĂVARA FOTBALULUI EUROPEAN

● Palmaresul celor 21 de ediții precedente ● Bilanțul participării juniorilor români ● Scurtă prezentare a echipei noastre

De la 18 mai, pe stadioanele din 18 orașe ale R.D. Germane se vor desfășura jocurile uneia din cele mai importante competiții europene, singura rezervată tinerelor vlăstare — juniorii, cu veche tradiție și sinonimă cu un campionat al Europei : TURNEUL INTERNAȚIONAL DE JUNIORI U.E.F.A., ajuns la XXII-a ediție a sa.

TURNEUL U.E.F.A. a constituit, în foarte multe cazuri, rampa de lansare a unor viitoare mari vedete. Este suficient să citâm numele unor reputați internaționali ca englezii **Bobby Moore** și **Greaves**, ungurii **Albert** și **Farkas**, spaniolii **Ruiz** și **Gonzales**, italienii **Corso** și **Salvadore**, bulgarii **Iakimov** și **Kotkov**, olandezii **Cruyff** și **Van der Kuylen**, germanii **P. Ducke** și **Nöldner**, portughezul **Humberto**, iugoslavii **Giaici** și **Galici**, românii **Pircălab** și **Sătmăreanu** etc. etc. pentru a demonstra marea utilitate a acestei competiții.

DE LA F.I.F.A. LA U.E.F.A.

Interesant este de subliniat că ideea organizării Turneului a fost primită cu rezervă în Europa. Cu timpul, însă, toată lumea a fost convinsă de foloasele lui. La început, Turneul a fost organizat de F.I.F.A., iar din 1955 a trecut sub egida U.E.F.A.-ei. Participarea, redusă la început (8 echipe la prima ediție, 7 la a doua, 6 la a treia), a devenit tot mai numeroasă, ajungînd la 25 de țări înscrise pentru actuala ediție. Cu excepția a două ediții (1955 și 1956), toate celelalte au avut turneu final. Iată, de altfel, lista cîștigătorilor cu rezultatele finalelor :

TURNEUL F.I.F.A.

1948 — Anglia : ANGLIA — Olanda 3—2
1949 — Olanda : FRANȚA — Olanda 4—1
1950 — Austria : AUSTRIA — Franța 3—2
1951 — Franța : IUGOSLAVIA — Austria 3—2
1952 — Spania : SPANIA — Belgia 0—0 (la sorți)
1953 — Belgia : UNGARIA — Iugoslavia 2—0
1954 — R.F. a Germaniei : SPANIA — R.F. a Germaniei 2—2 (la sorți)

TURNEUL U.E.F.A.

1955 — Italia : ROMÂNIA, ITALIA, BULGARIA, UNGARIA (cîștigătoare de grupe ; nu s-a disputat finală)
1956 — Ungaria : UNGARIA, ROMÂNIA, ITALIA, CEHOSLOVACIA (fără finală)
1957 — Spania : AUSTRIA — Spania 3—2
1958 — Luxemburg : ITALIA — Anglia 1—0
1959 — Bulgaria : BULGARIA — Italia 1—0
1960 — Austria : UNGARIA — România 2—1
1961 — Portugalia : PORTUGALIA — Polonia 4—0
1962 — România : ROMÂNIA — Iugoslavia 4—1
1963 — Anglia : ANGLIA — Irlanda de Nord 1—0
1964 — Olanda : ANGLIA — Spania 4—0
1965 — R.F. a Germaniei : R.D. GERMANĂ — Anglia 3—2
1966 — Iugoslavia : U.R.S.S. — ITALIA 0—0 (două cîștigătoare)
1967 — Turcia : U.R.S.S. — Anglia 1—0
1968 — Franța : CEHOSLOVACIA Franța 2—1

JUNIORII ROMÂNI LA A XV-a PARTICIPARE

Echipa noastră națională și-a făcut debutul în TURNEUL F.I.F.A. în 1955, la a VIII-a ediție, și de atunci n-a lipsit de pe lista înscriselor. Ea a realizat, chiar la debut, un frumos succes, cucerind primul loc în grupa ei, în 1955 (Italia), ca și un an mai tîrziu, în Ungaria, și lăsînd o impresie deosebită prin jocul practicat. După alte două comportări de prestigiu (locul 4 în clasamentul general în 1958 și finalistă în 1960), echipa noastră a cucerit trofeul în 1962, cînd Turneul a avut loc la noi. În general, între 1955 și 1962, juniorii români s-au distins prin evoluții superioare celor din perioada 1963—1968, lucru care, de altfel, reiese din următoarea situație :

1955 — locul 1 în grupe (1—0 cu Franța, 1—1 cu Belgia, 1—0 cu Austria)
1956 — locul 1 în grupe (1—1 cu Iugoslavia, 1—0 cu Polonia, 4—1 cu Austria)
1957 — locul 3 în grupe (2—1 cu Cehoslovacia, 2—0 cu Belgia, 0—2 cu Franța)
1958 — locul 4 în clasamentul general (0—1 cu Grecia, 2—1 cu Ungaria, 3—1 cu Olanda, 0—0 cu Turcia, 0—1 cu Anglia, 0—3 cu Franța)
1959 — locul 2 în grupe (5—0 cu Turcia, 0—1 cu Grecia, 2—1 cu Anglia, 1—1 cu Italia)
1960 — locul 2 în clasamentul general (3—0 cu Belgia, 4—1 cu Franța, 5—1 cu Spania, 4—1 cu Austria, 1—2 cu Ungaria — în finală)
1961 — locul 2 în grupe (3—1 cu Olanda, 0—0 cu R.F. a Germaniei, 1—0 cu Belgia)
1962 — locul 1 în clasamentul general (2—2 cu Belgia, 0—0 cu Portugalia, 3—0 cu R.F. a Germaniei, 3—0 cu Turcia, 4—1 cu Iugoslavia — finală)
1963 — locul 2 în grupe (1—0 cu U.R.S.S., 0—3 cu Anglia, 2—0 cu Olanda)
1964 — locul 3 în grupe (0—1 cu Irlanda de Nord, 1—1 cu Austria)
1965 — locul 2 în grupe (0—0 cu Ungaria, 3—3 cu Suedia)
1966 — eliminată în preliminarii, la sorți (0—1 și 1—0 cu U.R.S.S.)
1967 — locul 4 în grupe (1—0 cu R.D.G., 0—1 cu Suedia, 0—2 cu U.R.S.S.)
1968 — eliminată în preliminarii (2—1 și 0—4 cu Ungaria)

Să sperăm că noua generație de juniori va reuși — după cele 46 de jocuri susținute de predecesori în acest turneu, și după cele 135 de partide care alcătuiesc palmaresul general — să realizeze o performanță frumoasă.

O GRUPĂ DIFICILĂ

Misiunea juniorilor noștri nu va fi de loc ușoară, pentru că au de înfruntat parteneri valoroși, care știu să lupte cu ardoare pentru apărarea șanselor lor, alcătuind una din grupele puternice ale turneului final. Însăși succesiunea partidelor constituie o piatră de încercare :

18 mai — Riesa : Turcia — ROMÂNIA (la Magdeburg : U.R.S.S. — Portugalia) ;

20 mai — Karl Marx Stadt : ROMÂNIA — Portugalia (la Weimar : Turcia — URSS) ;

22 mai — Zwickau : ROMÂNIA — URSS (la Leipzig : Turcia — Portugalia).

Avem încredere, însă, în posibilitățile și entuziasmul reprezentanților noștri, pe care vi-i prezentăm mai jos :

D. Ariciu (F.C. Argeș)	— p. — 18.X.1950	— 11
V. Iordache (Politehnica Iași)	— p. — 9.X.1950	— 4
Gh. Cristache (Steaua)	— f. — 9.VII.1951	— 14
D. Cringașu (Petrolul)	— f. — 5.V.1951	— 5
L. Broșovschi (U.T. Arad)	— f. — 23.III.1951	— 15
I. Hainal (A.S.A. Tg. Mureș)	— f. — 30.VIII.1951	— 14
St. Gligorie (Steaua)	— f. — 9.II.1952	— 2
C. Ștefănescu (Steaua)	— m. — 26.III.1951	— 15
A. Beldeanu (Progresul)	— m. — 5.III.1951	— 6
I. Naom (Metalul București)	— m. — 11.IV.1951	— 15
V. Vișan (C.F.R. Cluj)	— m. — 25.I.1952	— 3
R. Ionescu (Progresul)	— a. — 4.VI.1951	— 16
A. Caniaro (A.S.A. Tg. Mureș)	— a. — 24.V.1951	— 16
M. Petreanu (Rapid)	— a. — 9.IX.1950	— 14
I. Atodiresei (U.T.A.)	— a. — 14.V.1952	— 12
C. Vlad (Steaua București)	— a. — 9.I.1952	— 4

(În dreptul jucătorilor : postul, data nașterii, prezențe în echipa națională).

Lotul părăsește țara în ziua de 16 mai, cu destinația Leipzig, unde vor fi cazate toate delegațiile participante la Turneu. O dată cu juniorii face deplasarea și arbitrul C. NIȚESCU (Sibiu), care va fi delegat la cîteva meciuri.

Semifinalele competiției (grupa A—grupa C și grupa B—grupa D) vor avea loc la 24 mai, iar finalele (pentru locurile 1—2 și 3—4) la 26 mai (la Dresda și Karl-Marx Stadt, respectiv la Leipzig).

P. G.

VICTORIA CELUILALT CHARLTON...

Dacă **Bobby** deține de ani și ani monopolul gloriei familiei **Charlton**, „permițîndu-i" lui **Jacki** să-i urmeze, în umbră, acum, se pare că zeițele succesului s-au decis să zîmbească și lunganului de la **Leeds**. Curios moment de glorie pentru fundașul central al echipei **Angliei** ! La începutul campionatului, voci — tot mai numeroase — vorbeau de retragerea „girafei". O formă tot mai slabă, cîteva accidentări în serie, o scrisoare de renunțare la echipa **Angliei** — iată fapte care întăreau șoaptele.

Dar, **Leeds**, echipa **„de unde voi pleca din fotbal"**, cum a declarat-o **Jacki** în clipa cînd a semnat pentru acest club, pornește din startul campionatului asemenea unui sprinter. Cele două din **Manchester** și **Liverpool** — marile favorite ale întrecerii — sînt surprinse : doar **Liverpool** va prinde, pînă la urmă, „trena" lui **Leeds**. **Anglia**, care știe că echipa lui **Jacki Charlton** are o mare calitate — încăpățînarea — începe să fie pasionată de cursa spre titlu. La **Manchester**, unde **City** este o umbră și **United** nu se vede nici ea, consternarea ia locul euforiei produsă de deținerea, în perimetrul aceluiași oraș, și a **„Cupei campionilor europeni"** și a titlului național.

Leeds continuă, imperturbabilă, cursa spre locul prim. Din acele reprogramări în serie ale partidelor — cifră-record în aspra iarnă care a vizitat și insula — ea scoate, cu regularitate, avansuri, față de singura concurentă care nu dezarmează. Pe linia dreaptă, sprintul celor de la **Leeds** este irezistibil. **„Victoria noii campioane este strălucitoare. De multă vreme n-am simțit un respect așa de mare față de o cîștigătoare a titlului"**, scria, acum cîteva zile, în „Daily Mail" celebrul **Brian Glainvile**. Măgulitoarele aprecieri ale sale sînt demonstrate și de recordurile stabilite de noua campioană :

— Leeds a acumulat cel mai mare număr de puncte totalizat în vreun campionat al Angliei : 67 de puncte în 42 de meciuri ! Vechiul record aparținea lui Arsenal din 1931 — 66 puncte acumulate, record egalat de Tottenham în 1961.

— Noua campioană a înregistrat cel mai mic număr de înfrîngeri suferit de vreo cîștigătoare a titlului. Recordul de pînă acum, tot al lui Arsenal, părea de neatins !

Meritul victoriei se amplifică dacă ne gîndim că **Leeds** nu dispune de suita de vedete ale altor cluburi (**Manchester U., West Ham, Everton, Liverpool** etc.). În echipa națională nu-i găsim de cît pe **Jacki Charlton** — care și-a redobîndit locul, cu brio, evoluînd **„așa cum nu l-am mai văzut de la finalele Campionatului mondial"** (spune Alf Ramsey) — și pe mijlocașul de rezervă **Hunter**. O admirabilă mașină de joc, cu mers constant și sigur, cu reacții foarte utile de viteză, atunci cînd cursa o cere, aceasta este **Leeds**.

Acum, cînd **Charltonii** sărbătoresc primul mare succes personal al lui **Jacki** — pentru că aportul său în succesul lui **Leeds** este socotit ca decisiv — îmi amintesc cuvintele **„girafei"** din seara meciului cu **România**, de pe Wembley : **„Pentru mine fotbalul înseamnă înainte de orice amiciție. Dacă n-aș simți că oamenii cu care joc îmi sînt prieteni adevărați n-aș rămîne printre ei. Dar și la națională și la Leeds eu mă simt ca într-o mare familie !"**

— ef. i. —

TUNARUL LUI SANTOS PĂRĂSEȘTE FOTBALUL

Era o zi oarecare a lunii decembrie 1955. Pe micul stadion din **Vila Belmiro**, **Santos** întîlnea echipa **Taubate**. Jocul avea o importanță deosebită, căci o eventuală victorie a **Santosului**, îi oferea titlul de campion, pentru a doua oară. Primul titlu fusese cucerit în 1935. Întîia repriză se încheiase cu 1—1. Jocul se arăta greu. În cel de-al 23-lea minut al reprizei a doua, arbitrul acordă o lovitură liberă contra echipei **Taubate**, la 40 de metri distanță de poartă. Extrema stîngă a **Santosului**, un băiețandru abia promovat din echipa de tineret, e însărcinat cu executarea loviturii.

Portarul lui **Taubate** refuză zidul oferit de colegii săi. Asistența urmărea, în tăcere, cum jucătorul își lua distanța pentru elan. O cursă scurtă, un șut năpraznic și mingea a pornit vijelios ca să se odihnească în fundul plasei. Era golul care a dat lui **Santos** titlul de campion. Se născuse echipa care avea să fie gloria fotbalului brazilian. În aceeași zi s-a lansat și acela care avea să fie unul dintrei cei mai buni extrem-stînga ai țării, **José Macia** sau **Pepe**, nume care intră în istoria fotbalului, alături de **Garrincha, Pelé, Nilton Santos, Zagalo, Vava** și alții, omul considerat că are cel mai puternic șut din **Brazilia**.

La 1 aprilie 1969, **Pepe** a abandonat activitatea competițională și va funcționa, împreună cu alt faimos jucător santist, **Zito**, ca instructor și descoperitor de noi talente.

FOTBALUL I-A OFERIT TOTUL. Pepe a cîștigat tot ce poate oferi fotbalul profesionist : celebritate, veselie, tristețe și multe succese. Cînd a trecut de la micul club **Comercial**, din cartierul **Sao Vicente** — clubul principal al orașului, antrenorul **Salu** i-a spus : **„Nu vei mai juca mijlocaș. Uită driblingurile tale și treci pe aripa stîngă. Prinde mingea, aleargă cu ea pînă în fund și centrează cu putere. Dacă ai ocazia, șutează"**. Și asta a făcut toată viața, marcînd goluri faimoase.

După ce a înscris celebrul gol care i-a dat primul titlul de campion, a devenit titular absolut al postului. A cîștigat, apoi, titlul în 1956 și a fost chemat în echipa națională care a susținut jocurile pentru **„Cupa Roca"**, contra **Argentinei**. El e jucătorul cu cele mai multe titluri : campion național de 10 ori, campion sud-american, campion pan-american, bi-campion al **„Cupei AMSUD"**, bi-campion mondial intercluburi, bi-campion mondial cu echipa **Braziliei**. Cel mai mare premiu cîștigat este **„Cupa Belfort Duarte"**, oferită de **„Confederația de Sporturi"** sportivului care timp de

Pepe și... bustul său

10 ani nu a fost eliminat de pe teren.

În 14 ani de carieră, **Pepe** a jucat 750 de meciuri. A călătorit în toată lumea, cunoaște bine **Europa** și găsește că **Parisul** este cel mai frumos oraș. Cea mai mare emoție a vieții sale a fost cînd — călătorind cu **Santos** prin **Spania** — a întîlnit-o pe bunica sa pe care nu o cunoștea și care locuia la **La Coruna**. Cea mai mare tristețe — după cum declară — este că n-a jucat la mondialele din **58** și **62** și a cîștigat titlurile fără să îmbrace tricoul național.

În 14 ani de carieră n-a fost rănit niciodată și n-a lovit pe nimeni. Consideră că cea mai mare calitate a jucătorului trebuie să fie modestia.

ACUM : ODIHNĂ ? Pepe ne arăta că a fi jucător al clubului Santos nu este ușor. În afară de o muncă teribilă cu antrenamentele, ești nevoit să călătorești mult, să fii departe de familie. **„Citeodată, mă apuca dorul de casă și imi venea să las totul baltă și să mă întorc. E nevoie de multă răbdare, de multă disciplină și, mai ales, de înțelegerea să nu faci o prostie"**.

În ziua retragerii oficiale, **Pepe** va executa ritualul obișnuit al jucătorilor brazilieni. Va intra pe teren, va face încălzirea, va lua în primire postul, va juca 5—10 minute și, apoi, la o oprire a arbitrului, va transmite oficial postul lui **Edu**. Apoi, va face, alergînd, înconjurul terenului pînă la gura tunelului de intrare la vestiare. Aici, va descălța bocancii și îi va lăsa la marginea terenului, părăsind gazonul, dar nu pentru totdeauna. Îl așteaptă o nouă viață, de muncă și de strădanii, aceea de antrenor.

Și nu vor lipsi aplauzele și nici lacrimile. Încă o glorie a fotbaluiui brazilian, intră în istorie !